

DE SCHILDERS VAN DE REALITEIT

als wij zijn biograaf Passeri gelooven willen, „smoorlijk verliefd was op den natuurlijke eenvoud” (*invaghito della semplicità naturale*) en die „alles zoo natuurlijk mogelijk schilderde, zelfs als het laag en alledaagsch was.” Het nieuwe dat „Bamboccio” bracht bestond daarin, dat hij den picturalen indruk onmiddellijk vastlegde, *la tranche de vie* weergaf, zonder zich ook maar eenigszins om het „schoone” of het „nobele” te bekommeren. Cerquozzi en Jean Miel volgden met de geheele generatie van Hollanders die in de jaren 1640—1650 in Rome werkten — Sweerts, Both, Berchem, Weenix, Du Jardin, Asselijn en Pijnacker — de voetsporen van den ongelukkigen Pieter van Laer.

De werken van Louis Le Nain brengen ons echter in een geheel andere sfeer. Als echte Fransche kunstenaar kiest hij zijn modellen met zorg, denkt hij na alvorens hij begint. Hierin staat hij dichter bij Poussin, dan bij „Bamboccio”, maar zonder vooropgezette meening over de Schoonheid. Wat ons in zijn werken treft is, laat ons het erkennen, de menselijkheid van zijn typen. Ze ontroeren omdat ze het leven zelf, het vredige dagelijksche leven weergeven. Dikwijls is er de nadruk op gelegd dat er niets gebeurt op de schilderijen van Louis, wat het zoo moeilijk maakt het onderwerp nader te preciseren. „Alles in het leven is vermengd met bitterheid en vreugde”, *Tout au monde est mêlé d'amertume et de charme* (Lafontaine), dat is eigenlijk de eenige inhoud van Louis' kunst. Het grijzige licht, het slechts even aangeduide *clair-obscur*, de matte tinten, de soms dikke, soms dun opgedragen verflaag en de krijtachtige bleekheid waar men altijd over spreekt, passen wonderwel bij de dichterlijke en ietwat melancholieke stemming van zijn werken. Ook de slechts vage teekenwijze en de hier en daar foutieve perspectief versterken dezen indruk. Om zich dezen stijl eigen te maken behoefde men niet naar Italië te reizen. Ik zou zelfs niet weten waar ik voorloopers van dezen stijl zou moeten vinden. De schilderwijze van Louis is ook eigenlijk meer een persoonlijke opvatting, een eigen geestesgesteldheid, dan een stijl. Daarom komt het ons onwaarschijnlijk voor dat de schepper van een dergelijke kunst in de aantekeningen van de Académie vermeld

Georges de La Tour, De lierdraaier - Museum, Nantes

